

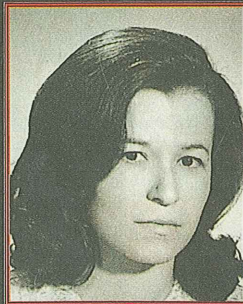
17 Ağustos 1999

Yüzyılın felaketinde

Yitirdiğimiz tüm insanlarımızı ve sevgili meslektaşlarımızı saygıyla anıyoruz!

YÜZYILIN FELAKETİ'nin ÜZERİNDEN BİR YIL GEÇTİ

17 Ağustos 2000...

Yaşanılan büyük felaketin üstünden koca bir yıl geçti.

Geçen bir yılı değerlendirmek, yitirdiğimiz binlerce insanımızı ve sevgili meslektaşlarımızı anmak ve herşeyden önemlisi, bir daha yaşanmasını hiç istememize rağmen, böylesi felakete hazırlıklı olmak için neler yapılması gerektiğini bir daha değerlendirmek amacıyla Kocaeli Eczacı Odası ve diğer demokratik kitle örgütleri, sivil toplum örgütleri 17 Ağustos'u anmak üzere bir dizi etkinlik düzenledi.

Bu etkinliklere katılmak üzere TEB Genel Başkanı Ecz.Mehmet Domaç ve Saymanı Ecz.Erkal Alphan 12 Ağustos 2000 tarihinde Kocaeli'ne gittiler. Kocaeli Eczacı Odası'nda düzenlenen toplantıda bir konuşma yapan Kocaeli Eczacı Odası Başkanı Ecz. Süreyya Işık şunları dile getirdi;

“Keşke; Türk halkı olarak bir yıl önce 17 Ağustos saat 03'te sadece bir kabus görmüş olsaydık.

Keşke binlerce insanımız depreme daha dayanıklı konutlarda oturuyor olsaydı.

Keşke; fay hatlarını, deprem riskini bize daha iyi anlatsalardı ya da biz daha iyi dinleseydik.

Keşke; imar afları ve gecekondulaşmaya izin verilmeseydi.

Bir yıl önce kaybettiğimiz kardeşlerimizi, hemşehrilerimizi, akrabalarımızı, meslektaşlarımızı saygı ile anıyorum.

Geride bıraktıkları ailelerine sabırlar diliyorum.

Onları bizler unutmadık, unutmayacağız.

O dönemde gerek manevi olarak bize destek olan, gerekse ilaç ve eczacılık alanında katkılarını esirgemeyen tüm sağlık camiasına, Türk Eczacıları Birliği Başkanına, Merkez Heyeti'ne, tüm Oda Başkanlarına ve yönetim kurullarına, hizmet veren tüm gönüllü eczacılarımıza Kocaeli halkı ve meslektaşlarımız adına teşekkür ederiz.

Sayın konuklar, sevgili meslektaşlarım;

Bir gece ansızın belki rüyalar alemindeyken inanılmaz bir gürültü ile uyanmak nasıl olur, bilir misiniz?

Yataktan kalkmamak, kalksanız kaçmamak, kaçsanız kurtaramamak ne anlam ifade eder hiç düşündünüz mü?

En yakınlarımızın sesi tırmaladı mı enkaz altından kulaklarımızı, önce çığlık çığlığa, sonra boğuk boğuk ve sonunda kahredici bir sessizlikle?

Bir kerede ailenizden kaç kişiyi yitirdiniz? Hiç bir elin parmaklarını geçti mi? Ya iki elin?

Bir sabah tüm malvarlığınızı kaybettiğinizi ve 60 yaşında olduğunuzu varsaydınız mı?

Siz o enkazdaki yıkılmış duvarlar ve pencerelerden sarkan perdelere, bir gece evvel o evin çocuklarının saklambaç oynarken saklandığını bilir misiniz?

Televizyondan film seyrederek gibi izlediğiniz o yıkıntılardan yükselen ölümün kokusunu duydunuz mu?

Bizler duyduk, gördük, hissettik, yaşadık.

Mümkün olduğunca rakamlardan bahsetmeyeceğiz. Kaç vatandaşımızın hayatını kaybettiğinin ne önemi kaldı ki artık.

Ya da bu depremin maddi kaybının hesabını kim tutar ki bundan sonra.

Çok unutkan bir toplumuz.

Yarın korkularımızı da, o korkunç sahneleri de belleğimiz silecek hızla, eminiz.

Biz yeniden, depremden korunma yollarını, evimizin ne kadar güvenli olup olmadığını düşünmez ve konuşmaz olacağız.

Yaşanılacak bir başka afette; acil kurtarma, sağlık ve ilaç yardımının nasıl olması gerektiği; nasıl konuşulması, doğru, hızlı ve güvenilir şekilde ihtiyaç sahibine ulaştırılması gerektiği hakkında keşke önceden birşeyler yapsaydık diyeceğiz.

“17 Ağustos 99: Yüzyılın Felaketi” adlı çalışmamızı size ve tüm camiamıza, basına ve yetkililere sunuyoruz.

Arzu ettik ki bu dergiyi atamanın, kütüphanenize koyun. Yıllar sonra da arada açıp okuyun, o satırları ve duyguları bizimle paylaşın. Paylaşın ki UNUTMAYIN.

Olağanüstü koşullarda sağlık ve ilaç hizmeti konulu çalışmamızı da sizlere, camiamıza, basına, en önemlisi yetkililere sunuyoruz. Bu sorunları en yakından yaşayan bizler, sorunları ve çözümleri elimizden geldiğince bir öneri paketi haline getirdik.

Okuyun ve geliştirin ki bir daha ki sefere, bir kez daha yine

HAZIRLIKSIZ YAKALANMAYIN !!!

Türk Eczacıları Birliği Genel Başkanı Ecz.Mehmet Domaç da toplantıda bir konuşma yaparak, şunları dile getirdi;

“Pazartesiye salıya bağlayan gece yarısından sonra sabaha karşı 03:02 de sarsıldığı-mızda en büyük ihtiyacımız haberdirdi.

Depremden kısa bir süre sonra elektrikler de kesilince, herkes radyosuna sarıldı. Radyomuz yoktu. Elektrikler kesilmeden biraz önce Tekin Çağlar’la Kadir Hatunoğlu’nu Türk Eczacıları Birliği’nin yöneticilerinin barındığı misafirhaneden yolu etmiştik. Asansörde kalıp kalmadıklarımızı kontrol ettik, asansörde kalmamışlardı.

Olca Domaç’ı aradım. Telefonlar düşmüyordu. Habersiz kalmıştık. Süha’ya eşini aramasını, televizyondan bize haberleri aktarmasını önerdim. İzmir’den gelen haberler Sakarya civarında deprem olduğu doğrultusundaydı.

Saat 4.30’da İstanbul’da Ali Karlı’ya ulaşmıştım. Evlerinin bazı yerlerinin çatladığını, evden çıkıp arabaya bindiklerini, Avcılar’da büyük yıkıntılar olduğunu, oraya yardıma gitmek istediğini anlattı. Dikkatli olmalarını öğütledim, telefon kapandı.

Sabah saat altı civarında elektrikler geldi ve bütün büyük televizyon istasyonları tam anlamıyla devreye girmiş, Gölçük’ten, Yalova’dan, Avcılar’dan naklen yayınlar başlamıştı.

Sürekli İstanbul’u arıyordum. Saat altıbuçukta Olca Domaç’a ulaşabildim. Deprem sırasında elbise dolabının kapıları üzerine yıkılmıştı, arabada kalıyordu.

Türkiye depremin 6.7 şiddetinde olduğunu açıkladı. Amerika Colorado Ulusal Deprem Bilgi Merkezi ise şiddetin 7.4 olduğunu duyurdu.

Depremden iki gün sonra bizim profesörler biraz artıp yedinin üzerinde dediler. ABD bizim depremimizi bizden daha iyi ölçtü.

Deprem felaketini görüşmek üzere toplanan mecliste af yasasıyla müteahhitlerin affedilmesi, demir, çimento çaldıran bürokratların affedilmesi yasa tasarısına konabiliyordu.

Deprem ilk günlerde toplumu psikolojik travmaya soktu. Toplum ilk günlerde, ilkel toplumların doğa karşısındaki tavrını sergiledi. Milyonlarca insan günlerce sokaklarda sabahladı. Çünkü oturduğu evin sağlamlığından emin değildi. İnşaatların çarpık yapıldığını günlük kültürün bir parçası olarak biliyordu.

Ellerinden geleni ortaya koymak için gönüllü örgütlenmeye geçen, kendilerince bir şeyler yapmaya çalışan, iyi okumuş, iyi yetişmiş, kızılı erkekli, binlerce onbinlerce gencin enerjisi kullanılmadı.

Çürüten yozlaşan toplumların, artık mumla aradığı değerlerin Türkiye’de tepeler gibi var olduğu görüldü ama tepe tepe kullanabilecek organizasyonların olmadığı ortaya çıktı.

Herşeyin yeni baştan düşünülmesi gereken bundan sonraki dönemde, en başta düşünülmesi gereken konulardan biri de genç enerjinin iyi kullanılmasıdır.

Sivil toplumun, devletin devlet olarak üzerine düşeni yerine getirdiği bir zeminde etkili olabileceğini biliyoruz. Deprem bölgesinde de seyrettiğimiz manzaralar bu temel koşulun var olmadığını gösterdi.

Devlet “vaka mahallinde” değil, kendi Tüpraş’ı karşısında çaresiz, çok alışıktığımız o yarı tehditkar edasıyla “sakın bizi suçlamayın” diyerek savunmasını yapmakla meşgul. Depremin yarattığı yaygın kız-

gınlık pek çok ülkede hükümet değişikliğine yol açabilirdi. Ama Türkiye’de bu olaydan yalnızca şimdiki hükümetin sorumlu olmadığını herkes farkında. Asıl sorumlu devletin ve onun beslediği sorumsuzluk kültürünün ta kendisi.

Toplum deprem sonunda kurallar benimseyip, onlara uymaları gerektiğini anlarsa “devlet baba”nın hep en doğru bildiğini var saymak yerine, liderlerinin hesap vermesini talep etmeye yönelirse bu çok dinamik ama hala yeterince şekillenmemiş ülke bir dönüm noktası yaşayabilir.

Eczacılar, toplumun tüm kesimleri gibi depremden etkilendiler. 14 meslektaşımızı kaybettik. Yüzlerce eczane ve ev yıkıldı. Eczacılar, deprem bölgesinde çok önemli bir sınava başarı ile verdi. Yüzlerce eczacı milyarlarca liralık ilaç yardımı yaptı. Ülke içinden ve ülke dışından gelen ilaç yardımlarını tasnif etti ve hastaların hizmetine sundu. 15 çadır eczane açarak tüm deprem bölgesinde hizmet verdiler. 1300 eczacı deprem bölgesinde sağlık hizmeti verdi.

Türk Eczacıları Birliği, Eczacı Odaları ve eczacılar zor günlerde dayanışmanın en duygulu örneklerini verdiler. Tek tek tümünü kutluyoruz”.

